

Борімося за справедливість!
Викриваймо зло - переможемо!

Вісник

№ 4(37)
16-28
Лютого
2005 р.

Основні принципи, тематична спрямованість: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених, надання юридичних консультацій

Малозахищених

Загальнодержавна інформаційна громадсько-політична газета. Засновник ГО "З'єднання борців "За справедливість"

Переможна хода демократії, або здобутки Наметового містечка

Не раз чуємо: нічого не змінилося. Неправда — змінилося. Є можливість змінити злочинну владу і контролювати діяльність нової, але там, де є кому організовувати на це людей, де є такі організатори. В Острозі такі люди є, не байдужі до проблем свого міста і району

21.02.2005р. (перший день Наметового містечка): 46 із 63 депутатів Острозької районної ради ставлять свої підписи під вимогою скликати 1 березня 2005 року позачергову сесію райради, першим питанням порядку денної якої буде висловлення недовіри її керівництву.

22.02.2005р. (другий день Наметового містечка): Триває збір інформації про порушення чиновниками законів і Конституції України. Усі зібрані матеріали передаються до прокуратури. До прокуратури також передаються

матеріали по вирубці лісів з проханням перевірити її законність, також передані заяви і звернення громадян щодо невиклати протягом тривалого часу заробітної плати за місцем своєї роботи з вимогою порушити кримінальні справи проти керівників даних установ, підприємств, організацій.

23.02.2005р. (третій день Наметового містечка): в.о. голови Острозької райдержадміністрації звертається до своїх заступників та керівників відділів та управлінь з проханням піти у відставку. Того ж дня Українська народна партія, Народний рух України, Конгрес українських націоналістів, ВО «Батьківщина» та інші підписують спільну заяву, де висловлюють свою підтримку в.о. голови Острозької РДА Чумаку Ю.М. і підтримують вимоги Наметового містечка. У своїй заяві особливо наголошують на необхідності відставки заступників в.о. голови Острозької РДА та керівників відділів і

управлінь.

24.02.2005р. (четвертий день Наметового містечка): Усі заступники Острозької РДА пишуть заяви на звільнення.

25.02.2005р. (п'ятий день Наметового містечка): Підписання Мирової Угоди між організаторами Наметового містечка та в.о. голови Острозької РДА Чумаком Ю.М., у якій він зобов'язується одразу ж після свого призначення головою Острозької РДА звільнити усіх заступників на підставі їхніх заяв, а також протягом найближчого часу звільнити керівників та начальників управлінь та відділів, які відповідають так чи інакше за економіку району, і в обов'язковому порядку начальників відділу у справах сім'ї та молоді, відділу освіти та науки, відділу у справах зв'язків з правоохоронними органами, а організатори знімають Наметове містечко. Контроль за виконанням даної угоди здійснюватиме громадський комітет "За чистоту влади!", який буде до того ж контролювати нові кадрові призначення в Острозькій райдержадміністрації, щоб туди потрапили тільки порядні люди! Комітет також здійснюватиме збір інформації щодо використання посадовцями своїх службових повноважень з метою впливу на результати волевиявлення громадян та інших фактів стосовно злочинної діяльності посадових осіб органів державної влади. У випадку грубого порушення даної угоди, Наметове містечко постане знову!!!

Коаліція "Молодь Острожчини"

БІЗНЕС – ЗАХИСНИК СУСПІЛЬНИХ ІНТЕРЕСІВ

Сучасний нормальний бізнесмен – це людина, яка займається соціальними, екологічними та іншими питаннями суспільства, ділиться своїми статками з малозахищеними верствами населення, знаходить спільну мову з владними структурами у питаннях розбудови держави.

В недалекому майбутньому вирішення соціальних питань буде не просто роллю бізнесу на громадській арені, воно стане нормою його діяльності і поведінки. Український бізнес буде розцінювати соціальну відповідальність як природний напрям своєї роботи.

Сьогодні в Україні, на відміну від західних країн, взаємодія бізнесу та суспільства у переважній більшості випадків ще має безсистемний та випадковий характер, а благодійна діяльність представниками бізнесу не афішується.

Потрібно створити керований ринок соціальних послуг. Підприємницькі структури повинні взяти на себе відповідальність у вирішенні багатьох соціальних програм за підтримку діалогу у процесі соціального партнерства з усіма соціальними групами, за запровадження ефективніших форм роботи органів виконавчої влади та громадськості при формуванні і реалізації державної політики, а також широке обговорення регуляторних актів, які мають важливий вплив на бізнес-середовище.

Визначити впровадження стандартів добровільної звітності з корпоративної соціальної відповідальності, створення рейтингу соціальної та екологічної відповідальності компаній, розвиток взаємодії

між бізнесом, владою та суспільством. За великим рахунком, мова йде про репутацію бізнесу. Але ця репутація, як уже говорилося, може бути позитивною лише тоді, коли влада і бізнес уважно прислухатимуться не лише одне до одного, а й до голосу проблем народу (усіх сьогодні малозахищених верств населення) ретельно опрацьовуватимуть пропозиції і діятимуть як партнери.

Але усе це стане більш реальним тоді, коли на місцях бізнес сконтактує з НГО (Неприбутковими громадськими організаціями) і створить відповідні спільні проекти. Для цього бізнесу, який має намір стати сучасним, нормальним, треба сконтактуватися між собою і з НГО, створити інформаційну базу щодо проблем і пропозицій їх вирішення та спроможності участі у вирішенні.

ЗБЗС, як організація, до якої звертаються малозахищені за вирішенням проблем, спроможна зібрати і надати інформацію про проблеми малозахищених, а також спроможна на базі газети ВМ забезпечити прозорість процесу висвітлення проблем малозахищених і пропагування серед малозахищених ролі бізнесу у вирішенні проблеми малозахищених.

Пропонуємо бізнесу регіону звернутися з пропозиціями участі у цьому проєкті.

Рада ЗБЗС, редакційна рада газет ВМ та ГІ.

Активісти громадської організації "Пора" передали до Секретаріату Президента України "чорний" список державних службовців, які, на їхню думку, мають бути звільнені зі своїх посад через допущені неправомірні або злочинні дії. За словами координатора проєкту оновлення державної влади Володимира Лесика, проєкт, що розпочався 14 жовтня 2004 року, мав на меті максимально утвердити рівність усіх держслужбовців перед законом.

На даному етапі "чорний" список "Пори" містить близько 150 прізвищ державних службовців різних рівнів, щодо яких "Пора" має документальні підтвердження їх злочинної діяльності. У списку фігурують експрезиденти України Леонід Кравчук та Леонід Кучма, колишній та діючий Генеральні прокурори Михайло Потебенько і Святослав Пискун, експрем'єр Віктор Янукович, колишній голова СБУ Леонід Деркач, екс-голова ДПА України Юрій Кравченко, діючий перший заступник держсекретаря Василь Кремень та заступник Генпрокурора Віктор Кудрявцев, екс-голова ЦВК Сергій Ківалов та інші.

У списку також фігурують представники регіональних органів влади: найбільше їх у Сумській області

Пора допомогти „Порі”

(54), Дніпропетровській (30), Києві (7), Криму, Львівській та Миколаївській областях (по 6). Серед київських службовців, яких "Пора" вважає злочинцями, зокрема, голова Черкаської райдержадміністрації Анатолій Коваленко, Оболонської — Микола Харитончук, прокурор Голосіївського району столиці Микола Іванець, ректор Національного авіаційного університету Віталій Бабак.

В. Лесик наголосив, що проєкт втілювався за підтримки громадськості, зокрема, інформація про правопорушення була отримана саме від рядових громадян України, а потім ретельно перевірена. "Пора" буде просити Президента України прийняти з приводу зазначених службовців „у першу чергу, політичне рішення та звільнити зазначених осіб” Крім цього, "Пора" вимагатиме порушення кримінальних справ та притягнення винних до відповідальності.

Міністр юстиції Роман Зварич заявляє, що для притягнення до відповідальності вищих посадових осіб не потрібно ніяких політичних рішень, а вистачить лише юридичних підстав, якщо такі будуть. Адвокат Андрій

Федур наголошує, що подібні дії "Пори" в жодному разі не є позаправовим механізмом, а навпаки, є вірними "з точки зору громадського контролю". Колишній Генпрокурор України Віктор Шиньків також назвав ініціативу "Пори" "корисною суспільною діяльністю" і зазначив, що буде надавати організації свої експертні послуги.

Найближчим часом "Пора" має намір презентувати і так званий "білий" список, до якого увійдуть прізвища людей, зокрема, держслужбовців, які постраждали від репресій з боку старої влади. На думку організаторів проєкту, ці громадяни також не можуть бути залишені новою владою напризволяще.

Олена МАКАРОВА

Всеукраїнське громадське об'єднання „Громадянська кампанія "ПОРА" провела акцію „Свободу не спинити!”. Активісти "ПОРИ" передали до посольств 10 пострадянських країн, де, на думку "ПОРИ", недостатньо дотримуються норми демократії та громадянські свободи, адресованого президентам цих держав

листа. Акція розпочалася о 12 годині біля посольства Республіки Молдова. Такий вибір зумовлено тим, що у цій державі скоро мають відбутися парламентські вибори. Активісти "ПОРИ" на чолі з головою організації Андрієм Юсовим урочисто вручили працівникам посольства „гостинці” — корзину помаранчів, диск із піснями з Майдану, фотоальбом Помаранчевої революції та листа президенту Вороніну. У листі наголошується, що права та свободи неможливо зупинити державними кордонами. "ПОРА" закликає молдавського президента вжити рішучих дій для запровадження у країні справжніх політичних свобод, як за поруки дійсно чесних та демократичних виборів. На думку "ПОРИ", якщо у влади не вистачить мудрості самій запровадити в життя демократичні норми та принципи, народ здатний сам взяти їх революційним шляхом. "ПОРА" також пропонує свою безкоштовну участь у розбудові демократії як консультантів з українського досвіду політичних перетворень. Аналогічні листи президентам передано до посольств Білорусі, Росії, Азербайджану, Вірменії, Казахстану, Киргизстану, Узбекистану

продовження на 3 стор.

В наступних номерах "Вісника малозахищених":

**Перемоги борців за
справедливість**

**Відкритий лист
підтримки акції протесту
проти нелюдського
поводження УБОЗу**

**Незасуджений
геноцид**

**Народ скаже як зав'яже
Юридичні консультації**

Складовою частиною геноциду українського народу (як і польського) на Поділлі став його етноцид, який було сформовано в керовану ВКП(б) систему. Починаючи від фізичного винищення українського народу та дискримінації його представників у адміністрації, армії, українцям прищеплювали почуття меншовартості, доводили до падіння престижності усього українського. Це здійснювалося шляхом ліквідації запланованої кількості українських та польських шкіл, культурних закладів, засобів масової інформації. Проводилися широкі політичні кампанії проти націоналізму, до ознак якого зараховувалося спілкування українською та польською мовами.

У тісній взаємодії з етноцидом впроваджувався лінгвоцид. Штучно було обмежено сферу використання української мови — її було зведено до мови “для домашнього вжитку”. Це призвело до того, що сьогодні дуже рідко можна почути літературну мову — населення міст і сіл розмовляє між собою так званим “суржиком”. У 1937 - 1938 рр. нищівного удару з боку сталінсько-більшовицьких катів зазнали вчителі нашої області. Їм інкримінували участь у неіснуючих контрреволюційних організаціях. Показовою в цьому відношенні є справа чотирнадцяти “ворогів народу”, які діяли, на думку енкаведистів, на терені Старосинявського району. В обвинувальному висновку записано: “Наряду с подготовкой контрреволюционных кадров к восстанию против Соввласти, наряду с контрреволюционной агитацией, вредительством и проч., организация широко занималась шпионажем, разведывав в интересах польских разведывательных органов дислокацию укрепленных точек, дислокации частей Хмельницкого, Староконстантиновского и других окружающих Старую-Синяву гарнизонов”. В кінці цього сфальсифікованого документа записано, що речових доказів до справи немає. Всі чотирнадцять обвинувачуваних були, згідно з вироком “трійки”, розстріляні. Серед них Прокоп'юк Павло

НЕЗАСУДЖЕНИЙ ГЕНОЦИД

Продовження публікації витягів матеріалів з книги „Великий терор на Хмельниччині” (видання друге доповнене і виправлене) автори В.А. Дмитрик Л.А. Савицький та ін. Очікуємо, що з часом читач відгукнеться на цю публікацію, а після закінчення відгуку опрацюємо і теж опублікуємо. Початок в номері ВМ1(34) від 1-15 січня 2005р.

тацією, вредительством и проч., организация широко занималась шпионажем, разведывав в интересах польских разведывательных органов дислокацию укрепленных точек, дислокации частей Хмельницкого, Староконстантиновского и других окружающих Старую-Синяву гарнизонов”. В кінці цього сфальсифікованого документа записано, що речових доказів до справи немає. Всі чотирнадцять обвинувачуваних були, згідно з вироком “трійки”, розстріляні. Серед них Прокоп'юк Павло

Прокоп'юк Павло Архипович

Архипович, завідувач педагогічною частиною середньої школи смт. Стара Синява. Йому інкримінувалося участь у повстанській організації українських націоналістів, у якій він нібито виконував функції вербувальника, а також займався шпигунсь-

кої діяльністю на користь іноземної розвідки. У таких самих стандартних “злочинах” були звинувачені й розстріляні Іщук Федір Мартинович, ди-

ректор неповно-середньої школи с. Бабино, Слюсар Микола Якович, директор школи с. Мисюрівка й учитель тієї ж школи Панасюк Ілля Микитович, Вержбицький Антон Степанович — учитель української мови с. Шпиченець та багато інших. Тотальної чистки зазнали всі учбові заклади області. Розстріляні або заслані в концтабори найбільш свідомі й освічені представники українського учительства. Як свідчить аналіз кримінальних справ, переважно це були вчителі української мови і літератури, історії та географії. Негативні наслідки того страшного удару українська освіта відчуває і в наші дні.

Попширюючи репресії проти свідомої частини суспільства, машина знищення спрямовувала свої дії проти украї-

нської культури. В усіх ділянках культури здійснювалася комунізація і зросійщення. Винищувалася українська пісня, музика. Деякі музичні інструменти, наприклад бандура, було проголошено націоналістичними. Знищено також численні творчі об'єднання літераторів, митців. Зазнали репресій співробітники музеїв, бібліотек, клубів. Ось приклади.

19 вересня 1937 року був заарештований директор Кам'янець-Подільського обласного краєзнавчого музею Антон Вікентійович Беньковський. Про це свідчить ордер на арешт й протокол обшуку. В ордері, зокрема, написано, що співробітнику 23-го Кам'янець-Подільського Червонопрапорного прикордонного загону Віксману доручається зробити обшук й арешт Беньковського Антона Вікентійовича, який мешкає на вул. Резервуарній, 20. Його було звинувачено в тому, що займався шпигунством на користь іноземної держави, будучи членом контрреволюційної націоналістичної організації. Окрім того, слідчий в протоколі допиту записав нібито слова Беньковського: “В музее я в экспозиции показывал борьбу контрреволюции с революцией. Выставил портрет Петлюры. Эта экспозиция райпарткомитетом была закрыта. В музей часто приходил известный профессор Гершкович (арестован). Он написал книгу об ископаемых богатствах Каменеччины. Она продавалась в музее. “ Цікаво, що Беньковський

продовження на 4 стор

Я К ШПИГУНИ ЗМІНИЛИ ДОЛЮ КРАЇНИ

Продовження. Початок в попередніх №№ВМ2(35), 3(36)

Смешко згодився надати йому вісім фахівців з антитерористичного підрозділу “Альфа” і організувати охорону штабу колишніми співробітниками СБУ. Вони також домовилися про те, що СБУ публічно продемонструє, що стоїть на стороні закону, а не одного з кандидатів, і це малося на увазі, що спецслужба не хоче зловживати владою ради прем'єра. Після закінчення зустрічі Ющенко, який любить займатися живописом, подарував Смешку свій пейзаж. Головний шпигун і лідер опозиції обнялися. Повернувшись в будівлю СБУ, Смешко і силовики вирішили, що для того, щоб послати суспільству сигнал, офіцери прочитають демонстрантам заяву. На наступний вечір, 25 листопада, Ющенко з'явився з п'ятьма співробітниками СБУ. Їхня заява побічно, але явно підтримувала опозицію. У ній виражалось занепокоєння з приводу адекватності результатів виборів і містилося звернення до Верховного суду, який тільки що оголосив, що розгляне скарги з приводу махінацій. Офіцери закликали суддів до об'єктивності. Потім вони звернулися до міліції і солдатів. “Не забувайте, що ваш обов'язок служити народу, - мовилося в заяві. - СБУ вважає своїм головним завданням захист людей незалежно від джерела загрози.

Будьте з нами!” Це був рідкісний момент для офіцерів, звиклих до анонімності, він показав, наскільки глибокі опозиційні настрої в українському суспільстві. В ході інтерв'ю двом офіцерам - генералу-лейтенанту в резерві Олександрі Скібінецькому і генералу-лейтенанту у відставці Олександрі Скіпальському - було поставлене питання, чи вплинули на їх рішення їхні сім'ї.

“Наші дружини були на площі”, - заявив Скібінецький. Скіпальський сказав: “Моя дружина. І дочка теж”.

Схоже, сигнал здобув потрібний ефект. Наступного дня до демонстрантів приєдналися курсанти Академії МВС, які згуртовано прийшли на барикади, щоб переконати інших офіцерів приєднатися до них. Деякі прийшли з квітами.

БИТВА ЗА КУЧМУ

Корабель державної влади дав тріщину. 27 листопада Кучма викликав Смешка на нараду в урядове селище в передмісті Києва. У залі засідань знаходилися Янукович, політики з підтримуючих його східних областей і глава МВС Микола Білокінь, вірний Кучмі і який не робить таємниці з своєї підтримки прем'єра. Янукович напустився на Кучму, питаючи, чи зрадив він його, повідомивши четверо учасників наради. Потім послидували вимоги: призначити дату інаугурації, оголосити надзвичайне положення, розблокувати урядові будівлі.

Кучма говорив з своїм протеже крижаним тоном. “Ви дуже осмілилі, Віктор Федорович, якщо говорите зі мною таким чином, - сказав він, за словами Біло-

коня і Смешка. - Вам би варто було показати свою хоробрість на Площі Незалежності”. Смешко втрутився, щоб розповісти про те, як оцінює ситуацію СБУ, і попередив прем'єра, що мало хто з українських військових, якщо буде такий наказ, стане воювати з народом. Він сказав, що навіть якщо солдати виконають наказ, розгрому не вийде, оскільки демонстранти чинитимуть опір. Потім він звернувся до Януковича.

“Віктор Федорович, якщо ви готові на надзвичайне положення, ви можете віддати наказ, - сказав він. - Ось Білокінь, Глава МВС, Ви, як глава уряду, накажете йому розблокувати будівлі? Ви це зробите?” Янукович мовчав. Смешко чекав. “Ви відповіли, - сказав він. - Ви цього не зробите. Давайте не говорити нісенітницю. У застосуванні сили немає сенсу”. Кучма вийшов позовнити і повернувся із знімальною групою державного телебачення. Янукович шпурнув авторучку і пішов. Позиція уряду була сформульована: військового положення не буде. Про неї офіційно оголосили наступного дня, 28 листопада, коли Рада з національної безпеки і оборони проголосувала за

врегулювання кризи мирним шляхом. “Це було ключове рішення, - заявив згодом Кучма. - Я розумів, що в цих умовах означає розблокування урядових будівель силовими методами. Цього не можна було зробити без кровопролиття”.

ПРОТИ РОЗГРОМУ

Хоча Рада, здавалося, досягла консенсусу, залишалася вірогідність розгрому, або у відповідь на провокацію з боку опозиції, або як таємний план. Емоції в Києві то посилювалися, то слабшали, і через декілька годин після засідання Ради вони знов посилювалися, коли Тимошенко попередила демонстрантів про можливу спробу розблокування урядових будівель. Вона призвала людей захистити їх. Командуючий внутрішніми військами генерал Попков заявив, що його проінформували про слова Тимошенко і реакцію натовпу, і він оголосив тривогу. Почалася мобілізація. Що і чому за цим послідувало, залишається неясним, рівно як і те, хто віддав наказ і якими засобами. Попков стверджує, що він один організував точно розрахований блеф і був певний, що його сигнал тут же помітять. Показавши мобільний телефон, він заявив: “Я умисне віддав наказ по цьому телефону, знаючи, що його прослуховують”. Чи прослуховувався телефон Попкова, невідомо. Але Романченко заявив, що його агенти в частинах МВС спостерігали за приготуваннями.

Офіцери СБУ стверджують, що їх агенти в центрі зв'язку МВС чули обмін радіоповідомленнями з приводу підготовки до виступу. Потім почався бед-

лам, або війна нервів. Повідомлення про тривогу були передані командуванню СБУ, яке проінформувало опозицію, своїх офіцерів на Площі Незалежності і американське посольство. Представники опозиції подзвонили американському послу Джону Хербсту, який подзвонив зятю Кучми Віктору Пінчуку, щоб з'ясувати, що відбувається. За словами Пінчука, він подзвонив голові адміністрації Кучми Медведчуку, який подзвонив додому міністру внутрішніх справ. Білокінь сказав, що він не знає, що відбувається. “Я дійсно затурбувався, - заявив в інтерв'ю Білокінь. - Як був відданий наказ без мого відома?” Незабаром держсекретар Колін Пауелл подзвонив Кучмі, який не взяв трубку. У СБУ тим часом йшла мобілізація. Декілька сотень офіцерів розвідки вже знаходилися серед демонстрантів. Деякі вдавали, що вони самі демонстранти. Спеціальні групи вели зйомку натовпу прихованою камерою. На дахах сиділи снайпери. Антитерористичні групи ховалися в довколишніх квартирах і вантажівках без номерів. Групи у вантажівках коlessили по Києву, намагаючись визначити напрям руху військ. Серед наметів полковник СБУ, продовж тижня здійснюючи зв'язок з організаторами демонстрацій, попередив їх про підхід військ. Наступним його завданням було зустріти війська на підході і передати офіцерів, що розгрім без письмового наказу є незаконним. За його словами, він також планував попередити їх, що підрозділи СБУ ведуть спостереження за Києвом, і всі дії зніматимуться на відео, а потім будуть представлені у вигляді доказів. Страх був сильним, відзначив він. Деякі офіцери згадували про розгрім демонстрації в Пекіні в 1989 році. Інші думали про румунську революцію 1989, в ході якої після того, як війська відкрили вогонь по демонстрантах, народ чинив опір, що завершився вбивством президента Чаушеску і його дружини. “Ми не могли повірити, що комусь може прийти в голову пролити першу краплю крові, яка стане детонатором великого вибуху, - заявив полковник, заступник начальника антитерористичних сил України, публікувати ім'я якого заборонено законом. - Через це в країні могла початися громадянська війна? Ми щиро готувалися зробити все, що в наших силах, для її запобігання”.

Тоді як всі сторони вимагали інформації і переваг, силовики і Тимошенко зустрілися в будівлі служби військової розвідки (ГУР). Серед них були Галака, Дріжжанний, Кондратюк і Романченко, який, за його словами, подзвонив в СБУ, щоб одержати інструкції. “Смешко велів мені подзвонити Попкову і знати, чому була оголошена тривога”, - заявив він. Глава контррозвідки потім подзвонив воєначальнику, якого знав багато років, і запитав про причини тривоги. “Він заявив, що це його рішення, - сказав Романченко. - Я сказав генералу Поп-

кову, що для підняття військ по тривозі потрібен письмовий наказ, а оскільки цього наказу у нього немає, він повинен повернути війська в казарми”. Смешко тим часом подзвонив Білокіню, який вимагав гарантій, що опозиція не захоплюватиме будівлі, заявили обидва учасники розмови. Смешко передзвонив йому і дав такі гарантії, узявши відповідальність на себе у випадку, якщо будівлі будуть захоплені. За словами інших офіцерів, приблизно за годину начальник штабу армії генерал-полковник Олександр Петрюк приїхав в будівлю Служби військової розвідки. Офіцер розвідки попросив його про допомогу. Він сказав, що армія не буде розгорнена на території України. За словами Тимошенко, вона із здивуванням спостерігала за тим, як силовики, а потім і Петрюк дозволяють і попереджають МВС, “що вони на стороні народу і захищать людей, і МВС, якщо його війська увійдуть до міста, доведеться мати справу не тільки з беззбройними людьми, але і армією” і спецназом розвідувальних служб. Врешті-решт Попков здався. “Він сказав, що виконує накази, а не є головою ділової особи”, - повідомила Тимошенко. Спочатку вантажівки зупинилися на шосе. Потім прозвучав відбій тривоги. Оскільки цієї ночі було зроблено безліч телефонних дзвінків, важко сказати, який з них виявився вирішальним. Швидше за все, йдеться про кумулятивний ефект. Хоча розповіді різних людей про мобілізацію багато в чому співпадають, залишаються без відповіді важливі питання. Хто віддав наказ про оголошення тривоги? Хто відкликав війська? Генерал Попков заявив, що в обох випадках це було його одноосібне рішення, але силовик, опозиція і західний дипломат називають це абсурдом. “Те, що він зробив, не було навчаннями”, - заявив Галака. Повноваження віддати такий наказ мали тільки три людини: Кучма, Янукович і Медведчук. Кучма заперечує свою роль. Янукович і Медведчук не відгукнулися на прохання про інтерв'ю. За словами Тимошенко, вона стала очевидцем поворотного моменту. Коли силовики добилися відміни тривоги, адміністрація зрозуміла, що не тільки вона має вплив на останнього гаранта влади: людей під рушницею. Після мирного повстання в Грузії в 2003 році, в ході котрого скидання Едуарда Шеварднадзе відбулося не без допомоги властей, вона, за її словами, задрала країні, де офіцери виявилися готовими протистояти корумпованій владі. “Я завжди думала, що всі наші генерали вірні Кучмі і прагматичні, - сказала вона. - Але я зробила несподіване відкриття. У нас є генерали, які стоять на стороні народу”.

К.Джей Чіверс

Реально Надамо Безпеку Оновленій Україні

**За матеріалами керівника
програми розвитку громадського
суспільства УНЦПД Юлії
Тищенко**

“Мені не цікаво грати в якусь “підкилмну” гру, не цікаво робити вигляд “сірого кардинала”, який намагається розставити свої кадри і ні за що не відповідати. Навпаки...” - заявив новопризначений секретар РНБОУ П.Порошенко на прес-конференції 25 лютого 2005 року. Ключовими завданнями РНБО він назвав такі стратегічні напрямки, як реформування армії, правоохоронних органів, судової системи, консолідацію суспільства на основі демократичних цінностей, розв’язання наболілих економічних і гуманітарних проблем суспільства. Отже, розуміння сфери національної безпеки було викладено доволі широко. В той же час П.Порошенко, передбачаючи закиди опонентів щодо перетягування “ковдри” від уряду та й навіть від апарату Секретаріату Президента на себе, зазначив, що РНБОУ є інструментом цивільного контролю над військовою і правоохоронною організацією держави, а не “другим урядом” чи механізмом перетворення держави на поліцейську.

Отже, за словами П.Порошенка, Рада є місцем, де зустрічатимуться політики і військові для вироблення єдиної політики, в тому числі й спрямованої на недопущення посилення поліцейських функцій МВС та СБУ в процесі їх реформування. П.Порошенко категорично заперечив можливість того, що РНБО перетвориться на “каральний орган”. Натомість він наголосив, що РНБО є “перехрестям”, де зустрічатимуться представники всіх гілок влади і відпрацьовуватимуть стратегічні лінії розвитку держави.

Уважно читаючи указ глави держави “Про деякі питання організації діяльності Ради національної безпеки і оборони України”, можна побачити, що відтепер секретареві Ради національної безпеки і оборони України надано право здійснювати відповідно до актів та письмових доручень Президента України або на виконання рішень Ради такі повноваження: вносити до міністерств, інших органів виконавчої влади обов’язкові для розгляду пропозиції та рекомендації з проблем національної безпеки і оборони, поліпшення координації діяльності цих органів у зазначеній сфері; ініціювати невідкладний розгляд Кабінетом Міністрів України питань щодо виконання рішень Ради національної безпеки і оборони України; брати участь у засіданні Кабінету Міністрів України з правом дорадчого голосу; погоджувати проекти актів Президента України з питань національної безпеки і оборони; давати доручення органам виконавчої влади та звертатися до них із відповідними запитами, спрямованими на забезпечення виконання рішень Ради національної безпеки і оборони України, актів та доручень Президента України з питань національної безпеки і оборони.

Далі слідує те, чого фактично не

було раніше і чого немає в законі про РНБОУ, а саме: право вносити в установленому порядку пропозиції щодо кандидатур на посади в правоохоронних органах, Збройних Силах України та інших військових формуваннях, призначення на які здійснюються самим Президентом України. Повноваження подавати на розгляд Президентів України пропозиції на підставі внесених у встановленому порядку, відповідно до Конституції України, та законів України Вищою радою юстиції, головою Верховного Суду України, головою відповідного вищого спеціалізованого суду та іншими особами подань щодо кандидатур на посади суддів, членів Вищої ради юстиції та Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, призначення яких на посади здійснюється Президентом України, не було й немає ані в Конституції, ані у відповідних законах. Також не спостерігалось там і права погоджувати пропозиції щодо кандидатур на посади в органах державної влади, діяльність яких пов’язана з питаннями національної безпеки і оборони України, призначення яких на посади здійснюється, знову-таки, самим Президентом України.

Більше того, схоже на те, що Президент поступається не тільки власними повноваженнями, але й жертвує деякими структурами безпосередньо у власному секретаріаті, передаючи їх “на баланс” у РНБОУ. Адже зазначеним указом ліквідується Координаційний комітет по боротьбі з корупцією і організованою злочинністю при Президенті України, а водночас його функції, фінансове та матеріально-технічне забезпечення переходять до Ради національної безпеки і оборони України. Крім того, до Апарату Ради національної безпеки і оборони України Секретаріат Президента України широким жестом передає штат, фінансування та функції колишнього головного управління з питань судової реформи, діяльності військових формувань та правоохоронних органів Адміністрації Президента України у зв’язку з його реорганізацією відповідно до Указу Президента України від 24 січня 2005 року № 108 “Про Секретаріат Президента України”.

Отже, частина повноважень у сфері кадрової політики, зокрема щодо “силовиків”, може стати прерогативою РНБОУ. Боротьба з корупцією, яка фактично проголошена чи не державним пріоритетом, теж переходить інституційно під крило РНБОУ. А до цього ще й судова реформа разом із деякими інституційними структурами АП перепала РНБОУ.

РНБОУ, на відміну від Адміністрації Президента, є органом конституційним, легітимним, оскільки існує закон про її діяльність.

РНБОУ це конституційний орган, тому що його було утворено для того, щоб “допомагати Президентів у прийнятті рішень з найбільш важливих питань у сфері національної безпеки України, тих питань, вирішення яких потребує спільних дій різних міністерств і

відомств, а значить, координації їх діяльності, контролю за процесом досягнення результатів”. Саме так прописано функції Ради координації і контролю в Основному Законі України”.

Якщо подивитися сьогодні на нові повноваження, які фактично набуває РНБОУ після публічної появи указу глави держави В.Ющенка, то належить констатувати: перед нами черговий опосередковано легітимний центр впливу. Дійсно, опосередковано легітимний, адже указом цьому органу надається, в принципі, більше повноважень, ніж це зафіксовано Конституцією та Законом України “Про Раду національної безпеки і оборони”. Цей впливовий конституційний орган, має на... 13 повноважень більше, ніж мав на час його першого створення.

Можна пригадати, що загалом положення про Раду нацбезпеки зазнавало змін у міру формування законодавчого поля України; відповідно змінювались і її функції. “Положення про РНБ” Президента Л.Кравчука, затверджене 3 липня 1992 року, визначало функції цього органу як “дорадчо-консультативні” і встановлювало, що членами РНБ могли бути лише вищі українські урядовці. Обрання Л.Кучми Президентом України започаткувало кардинальні зміни в системі забезпечення національної безпеки України. Рада національної безпеки Президента перестала бути консультативно-дорадчим органом і набула статусу “колегіального органу при Президенті України, який здійснює організаційно-координаційну діяльність в галузі забезпечення національної безпеки”. У тодішньому положенні про цю структуру фіксувалося, що “рішення Ради та її президії є обов’язковими”. Тоді РНБОУ було легітимовано, вона успадкувала функції колишніх Ради оборони і Ради національної безпеки. Основним Законом було визначено основні завдання цього органу - координацію і контроль діяльності органів виконавчої влади у сфері національної безпеки і оборони.

У 1998 році було ухвалено Закон України “Про Раду національної безпеки і оборони України”. Серед функцій РНБОУ мали бути “внесення пропозицій Президентів України щодо реалізації заasad внутрішньої і зовнішньої політики в сфері національної безпеки і оборони; координація та здійснення контролю за діяльністю органів виконавчої влади в сфері національної безпеки і оборони в мирний час; координація та здійснення контролю за діяльністю органів виконавчої влади в сфері національної безпеки і оборони в умовах воєнного або надзвичайного стану та при виникненні кризових ситуацій, що загрожують національній безпеці України”. Фіксувалося також широке коло питань, які мали входити в компетенцію РНБОУ, зокрема, й визначення стратегічних національних інтересів України, концептуальних підходів та напрямів забезпечення національної безпеки і оборони в політичній, економічній, соціальній, військовій, науково-технологічній, екологічній, інформаційній та інших сферах, визначення проектів державних програм, доктрин, законів України, указів Президента України, директив

Верховного Головнокомандувача Збройних Сил України, міжнародних договорів, інших нормативних актів та документів з питань національної безпеки і оборони, вдосконалення системи забезпечення національної безпеки та організації оборони, утворення, реорганізації та ліквідації органів виконавчої влади у цій сфері, заходів політичного, економічного, соціального, воєнного, науково-технологічного, екологічного, інформаційного та іншого характеру відповідно до масштабу потенційних і реальних загроз національним інтересам України, доручень органам виконавчої влади та науковим закладам України, пов’язаних із вивченням конкретних питань та здійсненням відповідних досліджень у сфері національної безпеки і оборони. І це ще не все. Перелік сфер компетенції Ради є достатньо широким. Наприклад, РНБО в межах компетенції також здійснює поточний контроль за діяльністю органів виконавчої влади у сфері національної безпеки і оборони, подає Президентів України відповідні висновки та пропозиції.

Сьогодні певне розширення повноважень Ради диктує тактична логіка, що скеровується на диверсифікацію центрів впливу Президента, розділення центрів впливу на нього всередині його команди - тих центрів, які мають потенційно врівноважувати один одного та давати главі держави поле для маневру і діяльності. А це виявляється надзвичайно важливим з огляду на загальний політичний контекст: рік парламентських виборів, рік реалій “політичної реформи”, коли повноваження Президента стануть відчутно меншими. Поряд із тим це той період, коли ідеї створення єдиної партії “Наша Україна” під майбутні вибори мирно канули в Лету.

Можливість формувати та впливати Президент може використовувати не тільки через власний Секретаріат. Нинішній варіант РНБОУ П.Порошенка може врівноважити вплив Секретаріату.

Потенційно це черговий “майдан” для здійснення президентської влади, черговий канал можливого доступу інформації для Президента. Це також чергова можливість для В.Ющенка в разі потреби впливати на уряд та здійснювати функції контролю за ним. Причому варто зважити, що в даному випадку РНБОУ є конституційний, колегіальний орган, діяльність якого законодавчо обумовлена. Наскільки буде використано такі можливості, для чого і яким чином, покаже лише час. Сьогодні можна констатувати традиційний трикутник влади: уряд - ВР - Секретаріат, змінився на багатокутник (разом із РНБОУ!).

Наскільки така конструкція буде стабільнішою й продуктивнішою за попередні “аналоги”, продемонструє реальна діяльність усіх кутів.

**підготував до друку Анатолій
Войтко**

Пора допомогти „Порі”

продовження. початок на 1 стор.

та Туркменії. З повагою та найкращими побажаннями, Голова Всеукраїнського громадського об’єднання „Громадянська кампанія ПОРА”.

Андрій ЮСОВ

Зустріч Президента США Джорджа Буша з лідером українського руху “ПОРА”. 24 лютого в Братиславі відбулася розмова Президента Сполучених Штатів Америки Джорджа Волкера БУША з лідером громадянської кампанії “ПОРА” Владиславом КАСЬКІВИМ. Розмова відбулася в рамках зустрічі Президента США з ключовими лідерами світового демократичного руху. Під час розмови Президент БУШ відзначив особливу роль “ПОРИ” в „помаранчевій

революції” та відзначив Україну як ключового гравця в процесі майбутньої демократизації країн колишнього Радянського Союзу. Під час майже 30-ти хвилинної зустрічі Каськів звернувся до Президента США з подякою за підтримку в критичний момент помаранчевої революції. „Пане Президент, дякую за Вашу тверду позицію на захист свободи під час „помаранчевої революції”, але прошу звернути увагу, що свобода не може зупинитися на кордонах України”, - сказав Каськів. Президент Буш підтримав виголошену ідею “ПОРИ” та зазначив, що вже першим об’єктом такої міжнародної ініціативи може стати підтримка демократичних виборів в Молдові. Позитивну реакцію Президента викликав також зустріч-

ний коментар Каськіва, що стосувався найближчих намірів “ПОРИ” щодо підтримки демократії в Білорусі. Окремо Каськів звернувся до Президента БУША з проханням сприяти Уряду України щодо негайного приєднання України до Світової Організації Торгівлі і відміни обмежень в торгівлі (що діють згідно поправки Джексона-Венніка). Під час зустрічі Владислав Каськів передав раднику президента Буша пану Даймону ВІЛСОНУ листа з деталями створення та розвитку першої на території Східно-Центральної Європи міжнародної організації – Міжнародного інституту демократії (International Democracy Institute – IDI), центральний офіс якої буде розміщений в Києві. Також відбулося обговорення перспек-

тив створення IDI з паном Вілсоном та лідерами демократичних інституцій з інших країн регіону, зокрема Білорусі та Молдови. У зустрічі взяли участь Державний Секретар США пані Кондоліза РАЙС та дружина Президента пані Лаура БУШ. Після зустрічі з лідерами світового демократичного руху Президент Буш виступив на центральній площі Братислави з 20-хвилинною публічною промовою щодо перспектив розвитку демократії в світі. Під час промови Президент Буш 7 разів відзначав видатні здобутки українців та перспективи України, що стали можливими у зв’язку з перемогою демократії та захисту чесних виборів.

**За матеріалами Прес-центр
“ПОРИ”**

Незасуджений геноцид

продовження, початок на 2 стор.

кий А.В. у 1936 р. був виключений з ВКП(б) за “засорення апарата краевого музея, которым заведовал, враждебными элементами”.

Під час обшуку й арешту Беньковського було вилучено багато рукописів із краєзнавства, історії, які безслідно зникли, а їх автор 14 жовтня 1937 року був засуджений за першою категорією. 19 жовтня того ж року вирок здійснено, про що свідчить довідка, підписана начальником 1-го відділення 8-го відділу Управління держбезпеки НКВС УРСР лейтенантом держбезпеки Гросманом.

Важливим осередком збирання і вивчення етнографічних і фольклорних матеріалів на Поділлі в 20-30-их роках ХХ століття була Кам'янець-Подільська художньо-промислова школа з літографічного майстерню під керівництвом видатного краєзнавця і мистецтвознавця, художника-графіка Гагенмейстера Володимира Михайловича. Під його керівництвом створювались творчі групи з викладачів і учнів, які ходили по селах області й збирали етнографічні матеріали. Видавництво школи видрукувало більше 120 видань: альбоми, брошури, буклети, плакати, які висвітлювали архітектурні пам'ятки, народне мистецтво, гончарство, кераміку й народний одяг Поділля. Твори й наукові роботи Гагенмейстера В.М. не втратили своєї актуальності й у наші дні. Їх вивчають ті, хто хоче знати історію культури й саму культуру нашого народу. Серед праць цього видатного патріота України (до речі, за національністю литовця) слід відзначити такі, як “Стінні розписи на Поділлі”, “Зразки народного мистецтва на Поділлі” та багато інших. Разом з ним плідно працював викладач школи К. Кремінський — автор багатьох праць з етнографії і фольклору Поділля, серед них “Хати села Ходоровець” та інші.

Але в 1938 році Гагенмейстер і Кремінський були заарештовані та розстріляні як “вороги народу”. Таким чином, сталіністсько-більшовицька репресивна машина знищувала українську культуру, українську історію.

То чому ж знищували цих людей, у чому була їх вина? Чи взагалі вони були винні? Так, вони були винні в тому, що їх погляди (політичні, релігійні, національні...) відрізнялися від поглядів керівної верхівки, від програми керуючої партії, не відповідали суті вчення Маркса-Енгельса-Леніна-Сталіна. Їх знищували за “інакомисліє”. Хоч у “Великій Сталінській Конституції” було задекларовано, що кожен громадянин має право на свободу совісті, колишня республіка має право на “національне самоопределение, вплоть до отделения”. Але це були слова. Ще одним переконливим підтвердженням

цього є справа групи літпрацівників газети “Прикордонна правда”, яка видавалась у м.Славуті Кам'янець-Подільської області.

У середині серпня 1937 р. були заарештовані:

-Ковальов Павло Леонтійович, 1914 р. народження, мешканець М.Славути, українець, походженням з робітників, колишній червоноармієць, 1924 року виключений з комсомолу;

-Шевчук Павло Кирилович, 1914 р. народження, народився в с.Го-ловлі Славутського району, колишній червоноармієць, походженням з селян-середняків;

-Горський Адам Францович, 1911р. народження, уродженець с.Пляхово Теофіпольського району, поляк, літературний співробітник Славутської районної газети “Прикордонна правда”, 1937 року звільнений за прояв “контрреволюційного українського націоналізму”.

Ось що записано в обвинувальному висновку, який затвердив начальник УНКВС по Кам'янець-Подільській області майор Жабреев:

“Органами НКВД УССР вскрыта и ликвидирована контрреволюционная националистическая организация, ставившая себе целью свержение Советской власти, отторжение насильственным путем Украины от Советского Союза и установления буржуазного националистического “самостоятельного” государства”.

Люди заарештовувалися за погляди, які суперечили існуючій ідеології. Про це свідчать протоколи допитів Ковальова П.В., який до арешту працював у редакції вже згаданої газети “Прикордонна правда” коректором, а потім зав. сільськогосподарським відділом. Ось які питання задавав йому слідчий під час допиту:

“В. При обыске у Вас изъяты две петлюровские контрреволюционные песни “Ще не вмерла України” и “Богдан”. Для какой цели Вы их хранили?..

...В. У Вас при обыске изъята книга с произведениями врага народа Остапа Вишни. Для какой цели Вы ее хранили?”

Читачу, напевне, стало зрозумілим навіть без ознайомлення з повним текстом цього документа, який характер носив допит й на що він був спрямований. Криміналом було зберігання пісні, яка стала нині Державним Гімном України, а також книжка українського письменника-гумориста Остапа Вишні.

У своїй розповіді я навів тільки деякі факти й тільки по Хмельницькій області, які є свідченням розгнужаного терору проти національної культури й освіти в Україні. Вони свідчать також про те, що кожне виявлення національної свідомості негайно припинялося спеціально для цього створеними й вимуштруваними органами.

ЮРИДИЧНА КОНСУЛЬТАЦІЯ

ДАІ ТА ВОДІЇ

Чи має право інспектор ДАІ вилучити посвідчення на право керування транспортним засобом?

Згідно останніх змін, що були внесені до кодексу про адміністративні правопорушення, працівників ДАІ значно обмежили в правах. І хоча статті, що регулювали питання вилучення документів на право керування транспортним засобом виключені, інспектори продовжують їх вилучати, керуючись Законом України “Про дорожній рух”, відповідно до якого позбавити права на керування транспортним засобом шляхом вилучення у Вас посвідчення водія, мають право лише уповноважені посадові особи Державтоінспекції Міністерства внутрішніх справ України.

При наявності підстав для позбавлення права на керування транспортним засобом або накладення стягнення у вигляді штрафу, посадові особи Державтоінспекції Міністерства внутрішніх справ України мають право не повертати Вам зазначене посвідчення до прийняття рішення про позбавлення права або сплати визначеного штрафу. У цьому разі Вам повинен бути виданий тимчасовий дозвіл на керування транспортним засобом. За фактом затримання посвідчення і видачі тимчасового дозволу на керування транспортним засобом працівником міліції має бути складений протокол про його вилучення або зроблений відповідний запис у протоколі про адміністративне правопорушення (5.ст.15).

Чи має право працівник ДАІ вимагати від водія вийти з автомобіля або сісти в патрульний автомобіль для складання протоколу?

Вам, як водію, певно, знайома така ситуація: інспектор взяв Ваші документи і пішов до свого автомобіля, пропонуючи, таким чином, рухатись за ним, де прямо наказує Вам прослідувати за ним до патрульного автомобіля з метою складання протоколу. Для оформлення правопорушення працівник ДАІ не має права вимагати від Вас виходити з автомобіля. Оформлення проводиться на місці скоєння або виявлення порушення. У випадку, коли на місці скоєння порушення скласти протокол немає можливості, то Ви можете бути доставлені в міліцію, де будете піддані адміністративному затриманню. Таким чином, інспектори ДАІ не мають права вимагати від Вас пройти до патрульного автомобіля для оформлення протоколу про адміністративне правопорушення.

Працівник ДАІ може лише запропонувати для зручності оформити відповідні матеріали в його службовому авто або отримати від Вас дозвіл на можливість скористатись з цієї

метою Вашим автомобілем. Інспектор не має права вимагати цього, а Ви не зобов'язані виконувати дані вимоги.

Ви, як водій, маєте пам'ятати, що оскільки Ви є власником транспортного засобу, то відповідно: заповнити протокол на капоті, провести огляд чи перевірку технічного стану, сісти в салон і просто спертись на ваш автомобіль інспектор може лише після отримання на і Вашої згоди.

Для розмови з водієм працівник ДАІ не має права вимагати в Вас вийти з автомобіля, за винятком:

коли знаходження інспектора поруч із Вашим транспортним засобом створює загрозу його особистій безпеці;

для ліквідації порушення (технічних несправностей, правил перевезення вантажів).

Є й інші випадки, при яких інспектор може вимагати від Вас вийти із автомобіля. Такі вимоги мають бути обов'язково роз'яснені Вам і чітко вмотивовані інспектором.

Чи може бути порушення Правил дорожнього руху підставою для проведення огляду транспортного засобу?

Якщо Ви порушили Правила дорожнього руху - це не є підставою для проведення огляду транспортного засобу при умові, що правопорушення оформляється на місці, а Ви не будете затримані і доставлені в орган внутрішніх справ.

Якщо після перевірки документів інспектор буде намагатись провести огляд вашого транспортного засобу, а Ви не скоїли правопорушення, то проведення огляду незаконне. Огляд транспортного засобу не проводиться, якщо у міліціонера немає підстав для Вашого затримання. Якщо огляд проведений, а Вас після цього не затримали і не доставили в орган внутрішніх справ чи не оформили матеріал про правопорушення, до якого додається протокол огляду, проведений огляд вважається незаконним.

Діючим законодавством передбачено, що при проведенні особистого огляду, огляду речей та транспортних засобів обов'язково складається протокол.

Протокол є одним із доказів у справі про адміністративне правопорушення. Він може довести Вашу провину або ж підтвердити Вашу невинність, а головне, надасть Вам гарантовану можливість провести перевірку законності дій працівника міліції і оскаржити його неправомірні дії у випадку, якщо останні будуть мати місце.

підготував Олександр Добровольський

Народ скаже: як зав'яже

Злісливий твій страх стара влада, бо безбожна й Бога не боїшся.

Чого безбожний боїться те до нього прийде, а праведний – сім раз спіткнеться та не впаде.

Ловить вовк, ловить, а як вовка піймають, то шкуру здирають.

Посміємося самі з себе, щоб з нас інші не сміялись

Дивується батько, розмовляючи з товаришем: що твориться, що твориться, нічого не міняється на краще, в Києві ніби за нас б'ються, а на місцях нас б'ють. Дядько товариш відповідає: не треба бути короною. Як це? А так. Корова роги має, її доять вона не оборо-

няється, а як перестає доїтись – її на м'ясо.

Від редакції велика правда тут закладена. Права люди мають, силу гурту мають і вже знають, а не користуються ними. Живуть заляканими, бо й анекдоти такі є:

Запитує фермер фермераб чому

це твої корови так добре дояться? А я їх вранці запитую: хто хоче доїтись, а хто хоче на м'ясо? Усі йдуть доїтись. Пора прийшла не бути худобою, пам'ятати, що ти з правами і що разом давно треба ставити (посадити) тих, хто вважає нас за худобу на місця

“Вісник Малозахищених”
Інформаційна громадсько-політична газета.
Засновник - ГО “З'єднання борців “За справедливість””.
Свідоцтво про державну реєстрацію КВ № 9485 від 11.01.2005 р.
Голова редакційної ради
Анатолій Войтко

Газета виходить двічі на місяць
Програмні цілі: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених; надання консультацій
Передплатний індекс **08697**.
Ціна 10,08 грн. на рік
Виявляйте, картайте, допомагайте
- ГУРТОМ ПОБОРЕМО

Редакція не завжди поділяє позиції авторів публікацій; залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти, змінювати заголовки. Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій. Листування з читачами - тільки на сторінках газети.
У разі передруку посилання на “Вісник малозахищених” обов'язкове

Адреса редакції:
вул. Набережна, 7, м. Нетішин, Хмельницька обл., індекс 30100
тел.: (03848) 3-22-14,
факс: (03848) 3-45-23
e-mail: zbzs@nh.km.ua
Банківські реквізити:
р/р 26004732741350 в Рівненській обласній філії УСБ м. Острог, МФО 333012, Код ЗКПО 22764531
Газета друкується у
ВАТ “Рівненська друкарня”
вул. Київська, 10, м. Рівне, 33027
e-mail: druk@rivne.com
Тираж 1 000 Зам. №70